

ואינה כהקטרת אברים, הכשרה גם כן בלילה, ובה תקנו פייס מתחילה, כי הקטרת אברים, אף שהיא כשרה בלילה, מכל מקום היא גמר עבודה של יום, שהקרבת עצמו קרב ביום, ולכן היא חשובה, מה שאין כן תרומת הדשן, שהיא כשרה בלילה שלא כגמר עבודת יום, ואינה חשובה.

ורק כשראו שהיו באים בה לידי סכנה, תקנו לה פייס.

- **וי"א שהסיבה שבראשונה לא תקנו פייס על תרומת הדשן כשאר דברים שתקנו עליהם פייס, כי היו סבורים, מאחר שזמנה בלילה כשהכל ישנים [=אינא אונס שינה], לא ירבו הבאים, ומי שבא הרי זה זוכה.**

ואינה כהקטרת אברים, הכשרה גם כן בלילה בזמן שינה, ובה תקנו פייס מתחילה, כי הקטרת אברים, ניתן להקטירם בתחילת הלילה, קודם השינה, וקודם שישן אדם, קל לו לנדד שינה מעיניו, וללכת לעבוד^כ, מה שאין כן תרומת הדשן, שהיא אחר השינה, בהשכמה, **שקשה לאדם לעמוד משנתו** [=שאני מיגנא ממיקם].

ורק כשראו שהיו באים בה לידי סכנה, תקנו לה פייס.

כל זה היה בראשונה, אולם פעם אחת ארע מעשה, שהיו שנים שוים, ורצים, ועולים בכבש, ודחף אחד מהם את חבירו, ונפל, ונשברה רגלו. וכיון שראו ביי"ד שבאים לידי סכנה, התקינו, שלא יהיו תורמים את המזבח אלא בפייס.

אכן מאחר שבאמת הסברות הנ"ל אמת הן, שאין עבודה זו חשובה בעיני הכהנים, וגם קשה להם לעמוד משנתם, מעתה, כשתקנו שיהיו זוכים בה על ידי פייס, היו הכהנים נמנעים מלבוא, כי היו אומרים, אין הדבר תלוי בביאתי, אלא בפייס, ובשביל הספק אולי אזכה בפייס, לא אטריח עצמי לעבודה שאינה חשובה, ואקום משנתי.

ולפיכך חזרו ותקנו^ב, שהזוכה בתרומת הדשן, זוכה גם בסידור מערכה, ובשני גזירי

^א תימה לי, אמאי לא משני דעבודת איברים ופדרים כשירה ביום, ולהכי תקינו רבנן פייסא, דלא ליתו לאינצויי, כיון דכשירה ביום, וחביבא להו, דאכתי ליכא אונס שינה. ונראה לי, דשפיר פריך, דהא כל מי שמעלה איברי תמיד של בין הערבים מכבש למזבח היה צריך להיות ניעור בלילה עד שיתעכלו, שאם יפקעו מעל מזבח שיחזירם למערכה, ולהכי פריך, דאם כן לא חביבי להו, ולא שכיחי דאתו בשבילה, שיהו צריכין להיות ניעורין זימנן עד חצות, כדי לאהדורי פוקעין דידהו. [תוס':]

^ב תימה לי, מנא ליה דשתי תקנות הו, לימא מעיקרא סבור דלא אתו, כיון דחזו דאתו, וקאתו נמי לידי סכנה, והוצרכו לתקן פייסא, אמרו אם נתקן פייסא, אם כן יהו נמנעין מלבא, דלימרו מי יימר דמתרמי לן, ותקנו בההיא שעתא דתקינו פייסא, כל מי שזוכה בתרומת הדשן, דליזכי נמי בסידור מערכה ובסידור שני גזירי עצים. ויש לומר דלאו דוקא קאמר שתי תקנות בתרי זימני, אלא דילמא בחד זימנא, וקרי להו שפיר שתי תקנות, כיון דתקנת הפייס משום דנפיש